

Universiteit
Leiden
The Netherlands

Public diplomacy as a contributing factor to solving managing identity-based conflict: Taiwan repositions its identity and security status (2000-2020)

Lin, Y.

Citation

Lin, Y. (2025, December 2). *Public diplomacy as a contributing factor to solving managing identity-based conflict: Taiwan repositions its identity and security status (2000-2020)*. Retrieved from <https://hdl.handle.net/1887/4284142>

Version: Publisher's Version

License: [Licence agreement concerning inclusion of doctoral thesis in the Institutional Repository of the University of Leiden](#)

Downloaded from: <https://hdl.handle.net/1887/4284142>

Note: To cite this publication please use the final published version (if applicable).

Samenvatting

De onderzoeksvraag van dit project luidde: Kan publieksdiplomatie een bijdrage leveren aan de oplossing van het conflict tussen China en Taiwan over de status van Taiwan? Om deze vraag te beantwoorden, heb ik de evoluerende inhoud van Taiwan's diplomatieke beleid in de periode van 2000 tot 2020 gepresenteerd om de relatie tussen identiteit en veiligheid te demonstreren. Dit breidde zich uit tot het beantwoorden van vijf deelvragen in elk substantieel hoofdstuk.

De eerste deelvraag in Hoofdstuk 2 was: Hoe moet men Taiwan's rol zien in de veiligheidscontext van Oost-Azië in de 21e eeuw – is Taiwan een conflictmaker of een bijdrager aan regionale vrede? Hoofdstuk 2 bood het verklarende kader van het veiligheidsklimaat in Oost-Azië in de 21e eeuw en definieerde het conflict tussen China en Taiwan als een identiteit-gebaseerd conflict. Hoofdstuk 3 ging dieper in op dit identiteit-gebaseerde conflict met deelvraag 2: Heeft de opkomst van China als doel gehad de dreigingsperceptie te verminderen? En deelvraag 3: Hoe heeft Taiwan als bemiddelaar gefunctioneerd in conflictresolutie in Oost-Azië? Op basis van het verklarende kader van conflictresolutie in de Oost-Aziatische context, mobiliseert een staat materiële of ideële bronnen om dreigingsperceptie te mediëren en handelt dienovereenkomstig via een intersubjectief proces om zijn eigen gedefinieerde veiligheidsstatus in de regio te bereiken. Hoewel zowel China als Taiwan hetzelfde doel delen van het creëren van collectieve veiligheid in Oost-Azië, bevestigde de verschillende interpretaties van waargenomen bedreigingen en hun eigen gedefinieerde veiligheidsstatus dat het identiteit-gebaseerde conflict een alternatieve kijk op conflictresolutie vereist, waarin deze dissertatie publieksdiplomatie verkent. Dit leidde tot deelvraag 4: Wat zijn de historische culturele interpretaties van soft power door China en Taiwan? En deelvraag 5: Hoe voeren China en Taiwan publieksdiplomatie om het identiteit-gebaseerde conflict op te lossen? Hoofdstuk 4 beantwoordde deze deelvragen 4 en 5 door te bevestigen dat zowel China's als Taiwan's interpretaties van soft power gebaseerd zijn op cultuur, waarden en instituties. Vanuit dit perspectief is China's doel om de dreigingsperceptie te verminderen, terwijl Taiwan streeft naar meer internationale erkenning. Bovendien verschilde de rol van actoren betrokken bij publieksdiplomatie in de strategieën van beide partijen. Dit leidde tot de data-analyse

van deze dissertatie om de relatie tussen identiteit en veiligheid in Taiwan's publieksdiplomatieke beleid van 2000 tot 2020 te onderzoeken.

Door het geval van Taiwan te onderzoeken om de onderzoeksvraag te beantwoorden, verklaarde Hoofdstuk 5 de kwalitatieve methodologie en het dataverzamelingsproces. Ik tekstanalyse van Taiwan's jaarlijkse diplomatieke rapporten van 2000 tot 2020 en inhoudsanalyse op 18 semi-gestructureerde interviews. Hoofdstuk 6 presenteerde de resultaten van de documentanalyse over de twintig jaar aan diplomatieke rapporten, en Hoofdstuk 7 verklaarde de resultaten van de inhoudsanalyse van 18 interviews. Ik besprak de afgeleide conclusies en de betekenis van beide analysemethoden in Hoofdstuk 8. Dit onderzoek bevestigde dat Taiwan publieksdiplomatie heeft ingezet als een oplossing om zijn veiligheidsstatus in Oost-Azië in de 21e eeuw te herpositioneren. De volgende paragrafen zijn onderverdeeld in drie secties om de conclusie van dit onderzoek te presenteren: (1) Inzichten gegenereerd uit elk hoofdstuk, (2) reflectie op de methodologie en de beperkingen van dit onderzoek, en (3) suggesties voor toekomstig onderzoek.

Inzichten gegenereerd uit elk hoofdstuk

Deze dissertatie heeft de onderzoeksvraag beantwoord door het geval Taiwan te gebruiken. Door originele data-analyse van Taiwan's situatie te presenteren, wordt een bijdrage geleverd aan de velden van identiteit, veiligheid, conflictresolutie en publieksdiplomatie in de context van Oost-Azië.

Hoofdstuk 1, *Inleiding*, beschreef het regionale perspectief van Oost-Azië en wees erop dat er geen geïnternaliseerd concept is van een Oost-Aziatische identiteit. De afbakening van Oost-Azië in dit onderzoek werd gedefinieerd als geopolitiek Oost-Azië, met landen zoals China, Japan, Zuid-Korea, Taiwan en Zuidoost-Azië. Taiwan deelt het probleem van een geïnternaliseerde identiteit binnen deze regio, maar kent ook nuances die het onderscheiden van de academische discussie over Oost-Azië. Als resultaat heb ik het onderzoeksprobleem gedefinieerd binnen het kader van Taiwan in Oost-Azië in de 21e eeuw, zoals uiteengezet in Hoofdstuk 2.

Hoofdstuk 2, *Oost-Aziatische Veiligheid*, toonde aan dat er drie theoretische paradigma's zijn in Oost-Azië: militaire allianties, handelsakkoorden en ad-hoc diplomatie. Ik stel dat deze drie theoretische kaders moeten worden geïntegreerd met de historische lokale context van Taiwan's veiligheidskwestie om een omvattend beeld van het veiligheidsprobleem te geven. Taiwan's veiligheidsstatus werd vaak gezien als een subregionaal conflict of een verlengstuk van de Chinese Burgeroorlog (1945-1949). Deze opvatting is echter niet langer van toepassing, omdat Taiwan door drie belangrijke ontwikkelingen is gegaan in de eerste twee decennia van de 21e eeuw: democratisering, soeverenisering en identiteitsvorming. Deze ontwikkelingen hebben Taiwan onderscheiden in de veiligheidsdiscussie van Oost-Azië en laten zien dat Taiwan's veiligheidskwestie een identiteit-gebaseerd conflict is. In dit hoofdstuk heb ik dit verklarende kader toegepast op drie conflictuele casussen: de Zuid-Chinese Zee, het Economisch Samenwerkingskaderakkoord (ECFA) en COVID-19. Als gevolg hiervan heb ik de onderzoeksscope gedefinieerd van Taiwan's identiteit-gebaseerde conflict in Oost-Azië.

Hoofdstuk 3, *Conflictresolutie in Oost-Azië*, bood een analytisch kader voor de conceptualisering van conflictresolutie in Oost-Azië om publieksdiplomatie als conflictoplossing te contextualiseren. Dit kader is gebaseerd op twee concepten: dreigingsperceptie en relationele structuur. Ik heb dit kader toegepast door China en Taiwan te vergelijken, en ik betoog dat Taiwan's oplossing voor het identiteit-gebaseerde conflict in deze regio gebaseerd is op het balanceren van China's dreigingsperceptie en het herpositioneren van Taiwan's veiligheidsstatus in Oost-Azië. Bovendien werd het conflict tussen Taiwan en China historisch beschouwd als een subregionaal conflict tussen twee politieke regimes: de Chinese Nationalistische Partij (KMT) in Taiwan en de Chinese Communistische Partij in China. In dit hoofdstuk heb ik het analytische kader ontwikkeld om de aanname te onderzoeken dat Taiwan publieksdiplomatie heeft gebruikt om het identiteit-gebaseerde conflict op te lossen.

Hoofdstuk 4, *China's en Taiwan's Publieksdiplomatie*, vulde deze aanname aan door een literatuurstudie te onderzoeken van Taiwan's publieksdiplomatiestrategie in de afgelopen twee decennia. De vergelijking met China's situatie was bedoeld om Taiwan's lokale historische context van het identiteit-gebaseerde conflict te analyseren.

Dit hoofdstuk verkende de interpretatie van soft power door zowel China als Taiwan, en vond een connectie met het analytische kader van conflictresolutie zoals ontwikkeld in Hoofdstuk 3. De interpretatie van soft power kan worden onderzocht via hoe staten cultuur, waarden en instituties inzetten. Daarnaast presenteert de rol van actoren in publieksdiplomatie het belang van de relatie tussen identiteit en veiligheid. In Taiwan's geval is er een toenemende deelname van niet-gouvernementele actoren aan publieksdiplomatie in de eerste twee decennia van de 21e eeuw. Zodoende wordt publieksdiplomatie door Taiwan beschouwd als een oplossing om zijn veiligheidsstatus in Oost-Azië te verbeteren.

Hoofdstuk 5, *Onderzoeksopzet en Methodologie*, beschrijft de kwalitatieve methodologie die in dit onderzoek is gebruikt, de verzamelde datasets en de operationalisering van sleutelconcepten zoals besproken in Hoofdstuk 2, *Oost-Aziatische Veiligheid*, Hoofdstuk 3, *Conflictresolutie in Oost-Azië*, en Hoofdstuk 4, *China's en Taiwan's Publieksdiplomatie*. De kwalitatieve methodologie bestond uit tekstanalyse van beleidsdocumenten en inhoudelijke thematische analyse van semi-gestructureerde interviews. De datasets omvatten 21 jaarlijkse diplomatieke rapporten van Taiwan, geschreven in traditioneel Mandarijn tussen 2000 en 2020, zoals gedetailleerd in Hoofdstuk 6, *Resultaten – Beleidsdocumenten*. Daarnaast heb ik 18 semi-gestructureerde interviews afgenomen tussen december 2022 en juni 2023, voornamelijk in Mandarijn of een mix van Taiwanees en Engels, met Taiwanezen die naar China, Vietnam, Thailand, Singapore en Maleisië zijn geëmigreerd. Door deze sleutelconcepten, in lijn met Taiwan's historische culturele context van veiligheid, heeft Taiwan publieksdiplomatie als conflictresolutietool ingezet om identiteit-gebaseerde conflicten aan te pakken en zijn veiligheidsstatus in de Oost-Aziatische veiligheidsomgeving van de 21e eeuw te beheren.

Hoofdstuk 8, *Evaluatie van de Resultaten* bevestigde het concept van Taiwan's publieksdiplomatie als oplossing voor het identiteit-gebaseerde conflict in Oost-Azië, zoals gedetailleerd in eerdere hoofdstukken van de literatuurstudie. Daarnaast heb ik de gesynthetiseerde resultaten besproken door in te gaan op vergelijkbaar eerder onderzoek en de belangrijkste gevonden concepten te illustreren. Vergelijkbaar eerder onderzoek naar publieksdiplomatie onderzocht strategieën voor het opbouwen van

relaties en het strategisch gebruik van media in het uitvoeren van publieksdiplomatie. Daarom zijn de sleutelconcepten die zowel uit de resultatenanalyse als het vergelijkbare eerdere onderzoek naar voren kwamen: (1) Taiwan democratiseert zijn strategie voor publieksdiplomatie en (2) de evoluerende staat-samenlevingsrelaties in Taiwan stimuleren deze democratisering van publieksdiplomatie. Een van de belangrijkste elementen in de relatie-opbouwstrategie van publieksdiplomatie is bijvoorbeeld Taiwan's transparantie van beleid, wat de betrouwbaarheid van Taiwanese interacties met Zuidoost-Aziaten vergroot. Bovendien streefde Taiwan's publieksdiplomatie, met name in de periode 2016-2020, ernaar om Taiwanese burgers te versterken in hun rol als actoren in publieksdiplomatie. Hoewel de verzamelde gegevens beperkt waren in het verklaren van het belang van taal in de strategie voor publieksdiplomatie, leveren deze twee concepten een genuanceerde en originele bijdrage aan verschillende onderzoeksgebieden, zoals identiteit, veiligheid, conflictresolutie en publieksdiplomatie.

Samenvattend toonde deze dissertatie aan dat Taiwan publieksdiplomatie heeft ingezet om zichzelf opnieuw te positioneren in het geopolitieke Oost-Azië van de 21e eeuw, door het narratief van zijn buitenlandse betrekkingen te vormen via binnenlandse democratisering en evoluerende staat-samenlevingsrelaties om zijn veiligheidsstatus in Oost-Azië te verbeteren. Een voorbeeld hiervan is het programma "Teen Diplomatic Envoys" (外交小尖兵), waarbij middelbare scholieren via uitwisselingsprogramma's economische en politieke prestaties tussen landen delen. Daarnaast stelt het Youth Mobility Scheme (青年打工度假) universiteitsstudenten in staat om tijdelijk in het buitenland te werken, waarbij ze culturele waarden kunnen leren, delen en uitwisselen. Binnen deze educatieve uitwisselingsprogramma's speelt de Nieuwe Zuidwaartse Politiek (新南向政策) een belangrijke rol in het toepassen van publieksdiplomatie om het identiteit-gebaseerde conflict aan te pakken. Sommige respondenten gaven bijvoorbeeld aan dat lokale inwoners in Zuidoost-Aziatische landen een identiteitsconflict ervoeren met Taiwanese, maar dat het heldere en betrouwbare imago van Taiwan de band versterkte tussen de respondenten en de lokale bevolking. De toenemende maatschappelijke vraag naar veiligheid in Taiwan en het groeiende bewustzijn onder de bevolking over het aanpakken van identiteit, manifesteerden zich uiteindelijk in publieksdiplomatiestrategieën als een instrument voor conflictresolutie.

Dit stelt Taiwan in staat om zijn positie in Oost-Azië, zowel op het gebied van identiteit als veiligheid, opnieuw te definiëren en te verstevigen.

Theoretische Implicaties

De onderzoeksresultaten breiden traditionele veiligheidskaders die materiële mogelijkheden benadrukken uit door identiteit te erkennen als zowel een bron van conflict als een pad naar een oplossing. Zoals dit proefschrift betoogt, is conflict niet vaststaand, maar contingent, dynamisch en wordt het beheerd door middel van ideële processen. De sleutel tot de veranderingen ligt in het mobiliseren en ontwikkelen van identiteitscomponenten via een mensgerichte benadering. Digitale media faciliteren deze processen verder door vertrouwen over de grenzen heen te cultiveren en een collectief begrip van veiligheid te bevorderen. Voortbouwend op Friedbergs argument voor de potentiële rivaliteit van Oost-Azië in de 21e eeuw (1993) en Rawnsleys conceptualisering van de soft power van China en Taiwan (2012), biedt dit proefschrift originele bijdragen aan de Taiwanese studies door de nadruk op rivaliteit in veiligheidsstudies te verbinden met de aandacht voor soft power in diplomatieke studies, via CEPD als bemiddelende praktijk. Binnen veiligheidsstudies illustreert Taiwans publieksdiplomatie hoe ideologische bronnen, zoals culturele verhalen en intermenselijke uitwisselingen, veiligheidsrisico's kunnen beperken in een betwist geopolitiek landschap. Binnen diplomatieke studies benadrukt Taiwans gedemocratiseerde benadering van publieksdiplomatie – waarbij actoren uit het maatschappelijk middenveld worden geïntegreerd en digitale communicatieplatformen worden benut – de evoluerende rol van soft power-strategieën in de wereldpolitiek. Geconceptualiseerd als 'Civil-embedded Public Diplomacy', laat Taiwans benadering zien hoe publieksdiplomatie tegelijkertijd functioneert als een vorm van identiteitsdiplomatie, een instrument voor strategische herpositionering en een mechanisme voor conflictbeheersing, waardoor zowel diplomatieke studies als veiligheidsstudies worden verbreed. Deze inzichten dragen bij aan een genuanceerder begrip van diplomatie als een dynamisch proces in plaats van een staatsgericht model. Deze herkadring nodigt wetenschappers uit om diplomatie niet alleen te beschouwen als instrumentele communicatie, maar ook als een plek voor het creëren van veiligheid.

Reflectie op de Methodologie en de Beperkingen van dit Onderzoek

De methodologie die in dit proefschrift wordt gebruikt, combineert analyse van beleidsdocumenten en semi-gestructureerde interviews om een uitgebreid inzicht te bieden in de praktijken van Taiwanese publieksdiplomatie. De integratie van deze methodologieën maakte een diepgaande analyse mogelijk van zowel officiële verhalen als levenservaringen, wat inzicht opleverde in de dynamiek van identiteit en veiligheid. Ten eerste bood de documentanalyse een historisch en beleidsgericht perspectief, waarbij de evolutie van Taiwanese publieksdiplomatie strategieën over twee decennia werd gevolgd. Ten tweede vulden de semi-gestructureerde interviews dit aan door diverse standpunten vanuit het maatschappelijk middenveld te verzamelen, wat een genuanceerd inzicht bood in de praktische toepassingen van publieksdiplomatie en de relatie ervan met veiligheid. Deze methodologische aanpak benadrukt het interdisciplinaire karakter, waardoor het onderzoek meerlagige vragen kan beantwoorden die zowel een analyse op het niveau van de overheid als van het maatschappelijk middenveld vereisen.

Hoewel dit proefschrift inzichten biedt, is het essentieel om de beperkingen te erkennen. Ten eerste genereert het enkel vertrouwen op de jaarverslagen over diplomatiek beleid niet alleen een bevooroordeeld beeld, maar beperkt het ook de verscheidenheid aan andere documenttypen, zoals publicaties van andere ministeries, niet-gouvernementele organisaties of media die een completer beeld hadden kunnen geven van de officiële verhalen over publieksdiplomatie. Deze documentanalyse sluit echter aan bij de onderzoeksdoelstelling om de interne identiteitsvorming van Taiwan en de relatie ervan met de vorming van de veiligheidspositie in Oost-Azië te onderzoeken. Ten tweede, hoewel de beperking van de documentanalyse wordt aangevuld door de semi-gestructureerde interviews, was de diversiteit van de interviewdeelnemers beperkt tot slechts Taiwanese burgers in een paar landen in Zuidoost-Azië. Ondanks een beperkt perspectief op het niveau van het maatschappelijk middenveld in het begrip van veiligheid en interpretaties van diplomatieke betrokkenheid, komt dit overeen met de onderzoeksdoelstelling om publieksdiplomatie en de relatie ervan met conflictbemiddeling te verkennen. Een verdere beperking is het gebrek aan systematische tegenanalyse van alternatieve of afwijkende verhalen, zowel

binnen het binnenlandse discours van Taiwan als in de receptie van zijn diplomatie in het buitenland. Hoewel er in het empirische materiaal glimpen van dergelijke perspectieven opduiken, vormden ze niet de centrale focus van dit proefschrift. Deze grens weerspiegelt de doelstelling van het proefschrift om prioriteit te geven aan Taiwans eigen diplomatieke narratieven en betrokkenheid van het maatschappelijk middenveld. Toekomstig onderzoek zou deze analyse echter kunnen uitbreiden door betwiste ontvangsten directer te onderzoeken.

Ten slotte onthult het onderzoek naar de rol van taal in publieksdiplomatie een kloof tussen de in dit proefschrift geanalyseerde gegevens en de theoretische implicaties ervan. Hoewel taal een cruciale factor is bij het bevorderen van effectieve communicatie, richt dit proefschrift zich in plaats daarvan op het strategische gebruik van sociale media. Met de ontwikkeling en het bewustzijn van het gebruik van ICT wordt een tweerichtingscommunicatiemodel mogelijk dat vertrouwen tussen verschillende landen schept. Deze bevinding draagt bij aan opkomende wetenschappelijke discourses over digitale diplomatie en de rol van ICT bij het bevorderen van reputatiebescherming.

Door de beperkingen van deze onderzoeksmethodologie aan te pakken, biedt dit proefschrift een evenwichtige evaluatie van de bijdragen ervan aan het bestaande wetenschappelijke discours. Ondanks deze uitdagingen effenen ze de weg voor toekomstig onderzoek om verder te kijken dan deze beperkingen. In het volgende gedeelte wordt dieper ingegaan op de mogelijkheden voor toekomstig onderzoek.

Suggesties voor toekomstig onderzoek

Dit proefschrift heeft nieuwe inzichten opgeleverd in het snijvlak van identiteit, veiligheid en publieksdiplomatie in Oost-Azië, met Taiwan als centraal punt. Hoewel het de overkoepelende onderzoeksvraag heeft beantwoord, heeft het ook nieuwe vragen opgeworpen en gebieden voor verdere verkenning gemarkeerd. Ten eerste is een belangrijke onderzoeksoriëntatie het meten van de effectiviteit van Taiwans strategieën voor publieksdiplomatie. Dit proefschrift analyseerde de inhoud en ontwikkeling van initiatieven voor publieksdiplomatie, maar beoordeelde niet hun meetbare impact op regionale of internationale percepties van Taiwans identiteit en veiligheidsstatus. Toekomstige studies zouden aanvullende kwantitatieve methoden kunnen gebruiken, zoals opiniepeilingen of sentimentanalyses op sociale media, om de invloed van

specifieke programma's zoals het New Southbound Policy op doelgroepen te evalueren. Dergelijke benaderingen zouden niet alleen de methodologische basis verbreden, maar ook een systematische tegenanalyse van alternatieve verhalen mogelijk maken. Ten tweede, zoals aangegeven in de beperkingen van het onderzoek, kwam de rol van taal in publieksdiplomatie naar voren als een kritisch maar onderbelicht thema in dit proefschrift. Onderzoek naar hoe Taiwans binnenlandse taalbeleid, met name dat gericht op immigranten en studenten uit Zuidoost-Azië, de internationale betrekkingen vormgeeft, kan waardevolle inzichten opleveren in het verband tussen taalstrategie en identiteitsvorming. Vergelijkende studies die vergelijkbare inspanningen in andere meertalige of cultureel diverse staten onderzoeken, kunnen deze onderzoekslijn verrijken. Ten derde zou toekomstig onderzoek de geografische en temporele reikwijdte van de analyse kunnen vergroten. Dit proefschrift concentreerde zich op de strategieën van Taiwan van 2000 tot 2020 en zijn betrekkingen met Zuidoost-Azië; vervolgonderzoek zou de betrokkenheid van Taiwan bij andere regio's of tijdens eerdere of recentere periodes kunnen onderzoeken. Dergelijke studies zouden de generaliseerbaarheid van de bevindingen van dit proefschrift kunnen testen en aanvullende dimensies van Taiwans publieksdiplomatie kunnen blootleggen. Ten slotte zou toekomstig onderzoek, buiten Taiwan, het theoretische kader van civic-embedded public diplomacy (CEPD) kunnen verbeteren door het toe te passen op andere de facto staten die te maken hebben met betwiste soevereiniteit. Dit zou ons begrip van publieksdiplomatie kunnen verfijnen, niet alleen als communicatiemiddel, maar ook als een praktijk van conflictbeheersing, identiteitsonderhandelingen en het creëren van veiligheid. Door deze wegen te bewandelen, kan toekomstig onderzoek voortbouwen op het conceptuele raamwerk dat in dit proefschrift is beschreven. Zo kunnen we onze kennis van publieksdiplomatie als instrument voor conflictbemiddeling en de implicaties ervan voor regionale en mondiale veiligheid verder vergroten.